

nahoru a dolů a chránil nádvori. Pak by nebyly žádné šelesty ve stěnách, žádné drzé hrabání až k samému prostranství, pak by tam byl zaručen mír a já bych byl jeho strážcem; nemusel bych s odporem naslouchat hrabání všelijaké drobotiny, nýbrž něčemu, co mi teď zcela uniká: šumění ticha na hradním nádvoří.

Jenže všechna tahle krása není skutečností a já se musím dát do práce, skoro musím být rád, že se teď přímo týká hradního nádvoří, neboť to mě povzbuzuje. Musím ovšem — to se ukazuje stále jasněji — vynaložit všechny své síly na tuto práci, která se nejdříve zdála zcela nepatrná. Ohledávám teď sluchem stěny nádvoří, a ať naslouchám kdekoli, nahore či dole, při stěnách či při zemi, u vchodů či uvnitř, všude, všude týž šelest. A kolik času, kolik napětí vyžaduje to dlouhé naslouchání přerušovanému šelestu. Jistou nepatrnou útechu k oklamání sebe sama mohu — když chci — nalézt v tom, že když oddám ucho od podlahy, neslyším zde na nádvoří vůbec nic, na rozdíl od chodeb, což působí rozlehlost prostranství. Jen abych se uklidnil a přišel zase k sobě, podnikám často tyto pokusy, napjatě se zaposlouchám a jsem šťasten, že nic neslyším. Ale jinak, co se vlastně stalo? Před tímto jevem naprosto selhává můj prvotní výklad. Musím však odmítnout i jiné výklady, které se nabízejí. Dalo by se myslet, že to, co slyším, je právě ona drobotina při práci. To by však odporovalo všem zkušenostem; není přece možné, abych najednou slyšel to, co jsem nikdy neslyšel, ačkoli to zde vždycky bylo. Má citlivost na rušení možná v doupěti časem vzrostla, ale sluch se přece rozhodně nezbystrčil. Patří právě k vlastnostem té drobotiny, že ji není slyšet. Což bych ji byl jinak strpěl? Vyhledal bych ji, i kdy-

by mi pak hrozilo vyhladovění. Ale možná, i tato myšlenka se do mne vkrádá, že tu jde o zvíře, které ještě neznám. Možné by to bylo. Pozoruji sice život tady dole už dlouho a bedlivě, ale svět je rozmanitý a o zlá překvapení není nikdy nouze. Ale to by pak nebylo jedno zvíře, to by muselo být celé stádo, které znenadání vtrhlo do mého území, velké stádo malých zvířat, která sice — jelikož vůbec jsou slyšet — převyšují drobotinu, ale jen málo, neboť šramot jejich práce je jen nepatrný. Mohla by to tedy být neznámá zvířata, putující stádo, které pouze táhne kolem, které mě ruší, ale jehož tažení brzy skončí. Takže bych vlastně mohl počkat a nedělat koneckonců zbytečnou práci. Ale jsou-li to cizí zvířata, proč jsem žádné dosud nespattil? Nahrabal jsem se už dost, abych některé z nich chytil, ale nenacházím nic. Napadá mě, že jsou to třeba docela nepatrná zvířátka, mnohem menší než ta, která znám, a jen šramot, který působí, je větší. Zkoumán proto vyhrabanou zeminu, vyhazuji hroudy do vzduchu, až se rozpadají na nejdrobnější částičky, avšak rušitelé nikde. Pomalu přicházím na to, že takovými malými náhodnými výkopy něčeho nedosáhnu, jen si rozvrtám stěny doupě, ve spěchu hrabu chvíli tu, chvíli tam, nemám čas díry zasypávat, na mnoha místech jsou už hromady hlíny, které překážejí v cestě a ve výhledu. To všechno mě ovšem ruší jen mimochodem, procházení, rozhlížení, ba ani odpočívání nepřipadají teď v úvahu, nejednou jsem už v některé díře při práci na chvíli usnul, s jednou tlapou nahore zatátno do hlíny, z níž jsem chtěl ještě v polospánku kus urvat. Změním teď metodu. Prorazím směrem k šelestu řádný velký příkop a nepřestanu hrabat dřív, dokud bez ohledu na všechny teorie nenajdu pravou příčinu šelestu.